

Přednáška - Suhotra Swami

Šrímád Bhágavatam 4.24.43, Praha 19.5.1997

Téma: Skutečné Ego

*śakti-traya-sametāya mīdhuse 'haṅkṛtātmane
ceta-ākūti-rūpāya namo vāco vibhūtaye*

Překlad : Můj drahý Pane, jsi svrchovaným vládcem konatele smyslových činností a jejich výsledků – karmy. Jsi tedy vládcem těla, myslí a smyslu. Jsi také svrchovaným vládcem egoismu zvaným Rudra. A zdrojem poznání a jednání podle védských pokynů.

Význam: Každý jedná podle příkazů ega. Pán Šiva se proto snaží falešný egoismus očistit prostřednictvím milosti Nejvyšší Osobnosti Božství. Jelikož je Pán Šiva neboli Rudra sám vládcem egoismu, nepřímo si přeje být milostí Pána očištěn, aby se mohlo probudit jeho skutečné ego. Pán Rudra je samozřejmě vždy duchovně bdělý, ale modlí se takto v náš prospěch. Pro impersonalistu čistý egoismus znamená *aham brahmāsmi*. „Nejsem toto tělo, jsem duše.“ Duše však ve svém skutečném postavení vykonává duchovní činnosti. Proto se Pán Šiva modlí, aby myslí i činný oddaně sloužil Nejvyššímu Pánu podle pokynů Véd. To je správný postup pro očištění falešného egoismu. *Cetaḥ* znamená „poznání“; bez dokonalého poznání nelze dokonale jednat. Skutečným zdrojem poznání je *vacah* zvuková vibrace daná védskými pokyny. Zde slovo *vacah* (vibrace) znamená „védská vibrace“. Zvuková vibrace je původem stvoření, a je-li čistá, pak se projeví dokonalé poznání a dokonalé jednání. To se děje zpíváním *mantry* Haré Kršna Haré Kršna Kršna Kršna Haré Haré / Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré. Pán Šiva se tedy znovu a znovu modlí, aby se jeho tělo, mysl a činnosti očistily prostřednictvím očisty poznání a jednáním podle čistých pokynů Véd. Pán Šiva se modlí k Nejvyšší Osobnosti Božství, aby se jeho mysl, smysly a slova zaměřily pouze na oddanou službu.

Śrīla Suhotra Swami: Je řečeno *vaiṣṇavānam yathā śambu*, tj. že je velice těžké najít oddaného na úrovni Pána Šivy. Vidíme, že je prakticky na úrovni Nejvyššího Pána. Protože jak *Śrīla Prabhupāda* říká: „Každý v hmotném světě jedná pod diktátem ega.“ A to je nejsubtilnější prvek. Prakticky má v moci každého, od Pána Brahmy až po toho nejneopatrnějšího mikroba. Ale přitom tento princip ega, které ovládá každého, má pod svou vládou Šiva. Mnoho živých bytostí ho uctívá jako Boha. Kdybyste kázali mezi hinduisty, tak tam je to velice rozšířené. Proto i v Malajsii, když jsem navštívil jednu rodinu, měli na stěně pěkný obrázek malého Kršny. Tak jsem říkal: „To je tak pěkný obrázek; vy jste oddaní Pána Kršny?“ – „Ano, máme velice rádi tady ten projev Boha, ale víte, že Bůh je Šiva?!“ V jižní Indii jsem dokonce viděl plakáty, které vybízejí lidi, aby četli Bhagavad-gítu, kterou vyslovil Pán Šiva v podobě Kršny. Říkají, že v jedenácté kapitole, kde je vesmírná podoba, Kršna ukazuje, že On je Šiva, ničitel. Že On, Šiva ve své podobě vyplňuje vlastně tu představu, kterou mají materialisté o Bohu.

Jako je na západě Ježíš Kristus, velký *tjāgī*, *tapasvī*. Jak ho uctívají? Přibili ho na kříž. A uctívají ho v té podobě, kdy má tu krvácející díru a trnovou korunu na hlavě. To je veliká askeze. On ukazuje, že bude trpět pro svoje žáky a následovníky. Vezme na sebe všechny jejich hříchy a bude trpět. „Já jsem mocný, já to utrpení můžu snést.“ A také dává požehnání, když se k němu modlí. Setkal jsem se s tím, že křesťané říkají: „kdo může být lepší Bůh než Ježíš – stačí, když v něj budete věřit a on se o všechno postará. Vy oddaní Haré Kršna, vy nevíte doopravdy, kdo Bůh je. Protože váš Bůh po vás chce, abyste pro něho něco dělali. Ale my nemusíme pro Ježíše dělat nic. On jenom visí na kříži a odtud nám dává požehnání.“

V chrámech Pána Šivy jsem viděl dřevěné sandály podobné těm, co mám já; ale mají zespona zatlučené hřebíky, takže jít v těch botách znamená šlapat na hroty hřebíků. A takhle s velikou oddaností nabízejí Pánu Šivovi hřebíky, aby po nich mohl chodit. Protože on je tak mocný. A tím, jak chodí po hřebíkách, nám ukazuje, jak je mocný a že nám, jednoduchým lidem, může poskytnout útočiště. Můžeme hřešit, jak budeme chtít a on všechny hříchy pohltí. A bude pro nás, za nás, dělat *tapasju*. Kdo může dělat to, co Pán Šiva? On je tak mocný, že určitě uspokojí všechny naše modlitby a je známý jako *aśutóṣa*, tj. že je snadné ho potěšit. Proto to materialisty velice přitahuje oslavovat Pána Šivu jako nejvyšší osobu. Ale on tady v těch krásných modlitbách o sobě říká, že je jenom pokorný služebník Nejvyšší Osobnosti Pána Kršny. Ve védách je řečeno: „Tato Nejvyšší Osoba, Kršna, nemusí nic dělat. *Karmī* tomu nemohou rozumět, protože mají moc práce, dělají různé nesmysly.“

Ale Kršna si jenom užívá – nemusí chodit po hřebíkách nebo viset na kříži. Hraje na flétnu, tancuje s gópiema a obědvá se svými přáteli. A odpočívá na polích a na hřištích v Góloce Vrndávaně. A pořád, věčně, se dobře baví. To dokazuje, že On je Nejvyšší a jak tady *Śrīla Prabhupāda* říká: „My přijímáme védské poznání jako absolutní pravdu a védy říkají, že Bůh nemusí nic dělat, ale každým okamžikem mu pořád slouží všechny Jeho

transcendentální energie. Prabhupáda říkal, – Pán Kršna zvedl kopec Góvardhana na malíčku levé ruky, když Mu bylo sedm let. Většina lidí jsou praváci a proto je jejich levá ruka slabší a ze všech prstů na ruce je malíček nejslabší. Kršna je samozřejmě plný neomezených sil, ale přesto ukazuje, že i Jeho nejmenší prst, na takzvaně slabé ruce, dokáže udělat z Indry blázna. Zvedl velkou horu, kopec Góvardhana a sedm dní ho držel na malíčku. Šríla Prabhupáda říkal, že Kršna nemusel trénovat vzpírání, aby to mohl udělat. To je Jeho přirozený stav, On je všemocný, ale přesto svou moc projevuje bez úsilí. Nemusí cvičit vzpírání, jógu, chodit po hřebíčkách a sedět na nějakém himalájském vrcholku dvanáct dní Brahmy. Je to skutečný, původní Nejvyšší Pán.

A na Pánu Šivovi je úžasné to, že přestože je tak kvalifikovaný a tak slavný, tak je pokorný služebník Kršny. V těchto modlitbách, právě v tomto verši, říká všem hlupákům, – Kršno, Ty jsi svrchovaným vládcem egoismu, zvaný Rudra. Ty jsi Rudra, Tebe mají uctívat. Šiva přijal zodpovědnost být vládcem egoismu pod autoritou Kršny. A přesto je tak pokorný a ponížený, že se modlí, že chce být očištěný od falešného egoismu. To je vaišnava. Když vaišnava dostane nějakou zodpovědnost, tak i když ji vykonává dokonale a sklízí za to chválu, tak si přesto myslí, že je pokleslý a znečištěný. A odevzdává se lotosovým nohám Kršny a říká: „Prosím Tě zachraň mě před tím, abych nebyl pokleslý kvůli tomu, že jsem pyšný na svoje postavení. Pán Šiva je taková ideální osobnost. Viděli jsme dříve ve 4. zpěvu, jak je ironické, že Pradžápati Dakša začal závidět Pánu Šivovi. To je povaha hmotného světa. Když někdo dostane za úkol plnit nějakou speciální roli v oddané službě, i když se cítí nekvalifikovaný stejně jako Pán Šiva, a snaží se pokorně plnit svou roli podle toho, jak nejlépe může, přesto mu druzí začínají závidět a kritizují ho. To bylo samozřejmě velice špatné, když to Pradžápati Dakša udělal, pro něj to bylo špatné. Jak to je podivné, že Pradžápati Dakša začal být závistivý vůči tomu, kdo je právě pověřený ovládat závist. Pán Kršna říká, – Ty ze všech oddaných máš být vládcem této *ahankáry*. Protože Pán Kršna má v Pána Šivu důvěru, že se nestane obětí *ahankáry*. Komu svěříte v chrámu všechny *lakšmi*? Uděláte pokladníkem někoho, kdo jakmile má v kapse peníze, tak se zastaví u první výlohy a hned si nemůže pomoci a říká si, – toto si musím koupit, tohle potřebuji a než dojde do svého cíle, tak mu dojdou všechny peníze. Žádné mu nezbudou, protože nakoupil v pěti obchodech různé věci, tak určitě ne – jemu to nesvěříte. Svěřili byste rozdávání *prasádám* někomu, kdo je nenasyta? Kdo nemůže ovládat svůj jazyk? A než vynese hrnce, tak už budou prázdné a on bude mít plné břicho – tak to určitě ne. Protože víte, že v této pozici mu nemůžete dát důvěru. Teď se podívejte na Pána Šivu, on je tak pokorný, že mu Kršna říká: „Ty budeš vládnout *ahankáře*, protože jsi tak pokorný, že tomu nepadneš za obětí.“ A jestliže je nad závistí, proč by mu měl kdokoliv závidět - i kdyby viděl nějaký důvod?

Proč mu záviděl Dakša? Protože říkal, – moje dcera Satí deví je tak krásná, proč by měla být jeho manželka, co na něm vidí? Dakša nebyl démon, ale třeba Vrikásura si myslel, – proč je ta Gaurí, krásná žena s bílou pletí ženou Pána Šivy? Někdy závidí materialisté Pánu Šivovi, protože má kolem sebe tak pěkné manželky. Ale jeho do toho postavení umístil Pán Kršna. Pán Kršna potřebuje, aby někdo řídil *máya-šakti*. Jen si to uvědomte! Chtěl by se tady někdo oženit se samotnou Máya-déví? Jenom jeden oddaný může přijmout Máya-déví za manželku, a to je Pán Šiva. V jižní Indii oslavují jednu zábavu, kdy se Máya-déví zjevuje jako sestra Pána Višnu. A Pán Višnu dává svou sestru Pánu Šivovi za manželku. Pán Višnu říká: „Nikdo jiný nemůže být manželem mé sestry než ty.“ Jak víme, ta samá Máya-déví se zjevila jako sestra Pána Kršny, kterou se Kansa snažil zabít. A to zase potvrzuje výjimečnou kvalifikaci Pána Šivy. Ale přesto je povaha hmotného světa, že Dakša na něm viděl chybu a záviděl mu. To je jenom hloupost, je to ironické a hloupé.

Jako je příběh o bohaté ženě a její služebné. Obě dostaly horečku a obě zavolaly doktora a doktor jim změřil teplotu. Té bohaté ženě doktor řekl: madam, vy máte jenom trochu teplotu, jenom o stupeň větší než nad normálem, ale musíte se dobře postarat o svou služebnou, protože ta má o sedm stupňů výš teplotu než je normál. A ta bohatá žena začala být závistivá. „Co to jsi za doktora, co to má za smysl, jak jsi to takhle mohl spočítat, že služebná má větší teplotu než já, já jsem tady paní tohoto zámku, tak já bych měla mít největší teplotu!“ Tak tohle znamená být závistivý. Osobnost jako je Pán Šiva, který je pánem *ahankáry* a je takový čistý oddaný, nám může pomoci snížit naši teplotu. Ale protože jsme tak poblázněni falešným egem, tak horečnatě chceme, aby zvětšoval naši horečku víc a víc. Šríla Prabhupáda říkal, – to je přesně to, co se materialisté modlí k Bohu: „Prosím Tě zvyš moji horečku!“ Horečka znamená horečka chťíce a horečka hmotné touhy. Prosím Tě Bože, ještě to není dostatečně horké, udělej, aby to bylo teplejší – dej mi ještě víc prostředků, abych mohl být pyšný a posedlý chťícem a degradovaný. Prosím, Bože, vyslyš naše modlitby! To je velice tragické, že živé bytosti v tomto světě upadají do takové iluze, kterou ničí sami sebe.

A to byl přesně osud Dakši, on zničil sám sebe. Z té jeho slepé povýšenosti vzešlo mnoho potíží. Právě ta jeho dcera, Satí deví, opustila tělo znechucená chováním svého otce. Taková hanba pro otce. A on, nehledě na to, se ještě potom snažil uspořádat pompézní oběť. Tu zničil Vírabhadra, služebník Pána Šivy. A všichni polobozi, kteří se té oběti zúčastnili, byli degradováni. A Pradžápati Dakša přišel o hlavu a ta byla nahrazena hlavou kozy, což je velice ponižující. Tolik problémů je z falešného ega. Dokonce i potom, když se Pradžápati Dakša styděl

za to, že má hlavu kozy, tak opustil tělo a dostal nové tělo Pradžápatiho. A v tom těle vychoval deset tisíc synů, Harjašvů, a chtěl, aby pokračovali s rodinnou tradicí, ale velká duše Nárada Muni jim kázal *nivritti-márgu*. „Vy už děláte askezi, ale hlavně proto, abyste si potom užívali smyslový požitek, abyste byli jako Pradžápati a měli mnoho dětí. Tak jenom zaměřte svou askezi na *nivritti-márgu*, na cestu osvobození.“ A všech těch deset tisíc synů přijalo *sannyás*. A Pradžápati Dakša zase cítil, že byla překažena jeho mise a tak rychle zase zplodil dalších tisíc synů. Nárada přišel podruhé a kázal těmto synům a oni také přijali *sannyás*. Potom se Dakša opět neubráníl povýšenosti, která se v něm probudila a proklel velkou duši Nárada Muniho. Ve Šrímad Bhágavatamu vidíme příklady toho, že právě Pradžápati Dakša je často přemožen falešným egem. A dozvídáme se, že jeho povýšenost je neoddělitelná od chtivých tužeb. Takže to je lekce, které si máme být všichni dobře vědomí. Zaslíbenost falešným egem ve skutečnosti znamená, že srdce je plné chťiče – když je někdo povýšený a nechce spolupracovat a myslí si, že je na něm, aby udělal ze všech pokorné osoby. Že jeho mise v tomto světě je zařídít, aby všichni začali být pokorní, ale ne tím, že jim bude dávat pokorný příklad. Když budeme studovat život Pradžápatiho Dakši, tak z toho můžeme vyvodit, že u takové osoby to je způsobené chtivými touhami v srdci.

Jak se toho zbavit? Zase vidíme proces, jak se zbavit falešného ega v osobě Pána Šivy, který mu vládne. On se staví pokorně před Pána Kršnu. A to je úžasné – prohlašuje o Pánu Kršnovi, že On je skutečný Rudra. Bez ohledu na to, kdo jsem a jak mě oslovují, tak to ve skutečnosti pochází od Tebe. Tyto modlitby Pána Šivy jsou velkou lekcí pro nás všechny. A ten úžasný závěr, který tady popisuje Šríla Prabhupáda, že má být očištěné falešné ego a navíc probuzené skutečné ego. To se děje transcendentální zvukovou vibrací. Šríla Prabhupáda píše, že když je zvuková vibrace čistá, tak se projeví dokonalé poznání a dokonalé jednání. A to se děje zpíváním *mahá-mantry*:

Haré Kršna Haré Kršna Kršna Kršna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré!!!

Musíme být pokorní. Také musíme usilovat o to, abychom byli o něco víc, než co Prabhupáda nazýval *dandavát*, třída *dandavát*. Ano, musíme dávat *dandavát* všem oddaným, ale také z té země musíme vstát a s nadšením sloužit Pánu a Jeho služebníkům. Jenom dát poklony na zemi a zůstat tam a mumlat modlitby, to je samozřejmě v pořádku, pro začátek to je velice pěkné, ale skutečný konec je vyskočit s plným nadšením a přijmout svou skutečnou totožnost, své skutečné ego, jako činný milující služebník Pána a oddaný. A používat dvojí sílu, kterou nám Bůh dal – mentálně-intelektuální a fyzickou – kreativním, tvůrčím způsobem v oddané službě.

To je důležité – egoismus se vždy pojí s tvořivostí. Co to znamená, že jsou lidé v tomto světě neustále egoističtí, že se pořád snaží dávat najevo svou jedinečnou individualitu a jsou tvůrčí tímto způsobem? Začíná to oblékáním – mají speciální obleky a nasadí si klobouk speciálním způsobem a mají speciální boty, na které jsou pyšní. Každý chce vypadat jedinečně. Já mám tričko, které ty nemáš, A tahle kreativita se potom vztahuje na spoustu dalších věcí – jaké máš auto, v jakém bydlíš domě a v jaké bydlíš čtvrti... K tomu se používá termín *persóna*, který znamená tvoje vnější totožnost. Lidé v hmotném světě na to hodně myslí a dělají plány – co budu dělat až půjdu mezi své přátele abych na ně zapůsobil. Abych na ně udělal dojem, tak jim řeknu vtip.

A když se projeví skutečné ego, tak potom člověk dělá plány pro Kršnu, je kreativní – tvůrčí. Nedělá jenom mechanické stereotypní činnosti, ale je vynalézavý a pořád plánuje – jako Šríla Prabhupáda. Jak budu šířit vědomí Kršny víc, jak uspokojím Božstva víc a víc. Nabídnou jim hezcí šaty, hezcí šperky a lepší *sankirtanové* výsledky. Všechno děláme jako oběť pro Božstva, abychom potěšili Šrí Šrí Gaura-Nitáie, Šrí Šrí Rádha-Kršnu; tedy když se projeví skutečné ego oddaných. Oddaný, který je pořád vzrušený, co bude dnes dělat pro Kršnu a pořád je živý a stále přemýšlí „jak potěším Kršnu, jak potěším Kršnu“?! To je právě to, co Božstva, Kršnu tak uspokojuje. Jenom vidět toho oddaného s *bhávou* a navíc co potom ještě řící o jeho činnostech?! Takže takové oddané Pán Kršna rád přijme do své důvěrné společnosti. To je význam výrazu „důvěrný oddaný“. Ten, jehož transcendentální ego je plně projevené, nezatížené nějakými hmotnými přítěžemi.

To je velice vznešený stav vědomí Kršny a Šríla Prabhupáda nás ujišťuje, že se ho dá snadno dosáhnout čistým zpíváním Haré Kršna mantry. Takže si musíme uspořádat život takovým způsobem, aby všechno, co děláme, jsme zaměřili na službu Svatému Jménu. Vaišnavští *áčárjové* oslavují Svaté Jméno náma-prabhu – On je osoba, Nejvyšší Osobnost Božství, a sestupuje do tohoto světa s určitou misí. Náma-prabhu chce, aby Ho lidé slyšeli v každém městě a vesnici. Chce, aby znělo z každého rádia na světě a aby bylo hlášáno z každé televize. Chce být na předních stránkách všech novin. Chce, aby když člověk půjde po centru Prahy nebo jiných velkých měst, aby tam jenom slyšel, jak si lidé říkají Haré Kršna Haré Kršna ... To je touha Svatého Jména a naší touhou má být tuto touhu Náma-prabhua naplnit. Když budeme jednat tímto způsobem, dostaneme Jeho milost. To bude

znamenat, že budeme sami schopni zpívat čisté Svaté Jméno. To je jedině Jeho milostí, protože jsme nečistí. Jak může někdo nečistý zpívat čistě? To je jedna z matoucích filosofických otázek. Jako když máte kus uhlí, jak ho očistíte? Že vezmete kartáč a kbelík vody a budete ho drhnout? Jaký ale bude výsledek? Pouze budete sami více špinaví, protože uhlí je skrz naskrz špinavé. A to je víceméně náš stav. Po tolika milionech životů v hmotném světě jsme ztratili cestu. Jsme pokleslí, ale milostí Svatého Jména můžeme být zase čisti. Takže bychom měli upřímně pracovat, abychom získali tuto milost tím, že budeme sloužit misi Svatého Jména Šrí Šrí Nitái Navadvípačandry a Šríly Prabhupády.

Šrila Prabhupáda kí-jaya. Šrímad-Bhágavatam kí-jaya. Gaura premanande – Hari Haribol.

Jsou nějaké otázky?

Otázka: Jak je možné, že i když Dakša dostal hlavu kozy a složil následně úžasné modlitby ze kterých se zdá, že vlastně pochopil svoji chybu, tak přesto potom zase padl za oběť tomu falešnému egoismu?

Odpověď:

*dhyāyato viṣayān puṁsaḥ
saṅgas teṣūpajāyate
saṅgāt sañjāyate kāmāḥ
kāmāt krodho 'bhijāyate*

To zjišťujeme ve druhé kapitole Bhagavad-gíty (2.62) jak je to možné. Začíná to rozjímáním o smyslových předmětech a potom v mysli člověk vyvine připoutanost a z té připoutanosti vznikne chtíč a ten chtíč se mění ve hněv a hněv je základem falešného ega. Na základě tady toho hněvu Pradžápati Dakša znovu proklel Náradu Muniho. Myšlení, cítění, chtění. Tohle je stádium myšlení. Myšlení je činnost mysli a ta je produktem kvality dobra. Začíná to v kvalitě dobra. Potom, když se chytne nějaké té myšlenky na smyslové předměty, která nám přijde do mysli a držíme se toho, tak to je velice pěkné. Je spousta pěkných děvčat, ale tady je jedna velice pěkná a tu budeme držet v mysli. A z tohoto styku se vyvíjí chtíč. To je stádium cítění. To se přirovnává k vlnám, které prostupují naším vědomím. Vlny hmotné přírody. Vlna myšlení je vlna dobra, jako na moři přicházejí jedna vlna za druhou, tak následuje vlna cítění a to je kvalita vášně. Tato vlna přichází ze vzrušené inteligence. Inteligence je produktem kvality vášně. Když je inteligence vzrušená kvalitou vášně, začne oddělovat věci co máme v mysli na žádoucí, které přijímáme, a nežádoucí, které odmítáme. *Rāga-dvēṣa* je připoutanost a nenávisť. Inteligence je tady proto, aby pomáhala smyslům. Potom proniká chtívá inteligence do smyslů a s tím přichází třetí vlna *tamo-guṇy*, nevědomosti – to je vlna chtění, *ahankāra*.

Když chceš, aby se něco stalo, tak to znamená, že na to promítáš svoje falešné ego. A kdo může uniknout myšlení, cítění, chtění? Můžeš přestat myslet? Ne. Také nemůžeme ukončit cítění. A nemůžeme ukončit chtění. Už jenom když hýbu malíčkem, tak to je chtění. Já chci, aby se ten malíček hýbal. To je falešné ego – já chci, aby se malíček hýbal. Polobozí to zkontrolují a když ještě máš nějaké složky, že můžeš malíčkem hýbat, tak OK, můžeš teď pohnout prstem. Kdo může zastavit myšlení, cítění a chtění? Nemůžeš to zastavit, ale můžeš to zduchovnět. To znamená ustanovit v mysli vlny duchovní vibrace. Místo vln tří kvalit tam potřebujeme dostat vlny tří Svatých Jmen. Haré, Kršna a Ráma.

Haré Kršna Haré Kršna Kršna Kršna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré!

Pak budeme myslet, cítit a chtít transcendentálně. Myslet na Kršnu, myslet na Šrílu Prabhupádu, myslet na jejich misi a cítit to. Cítit – ano, já musím sloužit misi *guru-paramparay*. Jestli nebudu sloužit téhle misi, tak moje mysl půjde na Karlův most a skočí z něj. K čemu je takový život? Cítit hluboko v srdci, že musím sloužit Kršnovi. Pak přirozeně přijde chtění a budeme jednat. Ale to není falešné ego ale skutečné ego. Takže Pradžápati Dakša složil krásné modlitby, ale zase dopustil to, že sklouznul zpět do hmotné kvality dobra a to je velice subtilní posun vědomí. Je velice těžké postřehnout posun od *vásudéva-sattvy* do hmotné *sattvy*. Ale ten posun přichází ze samolibosti. To je ta znečišťující složka. Jenom ten pocit: tak, teď jsem složil krásné modlitby a všechno je v pořádku. Ale nikdy to není v pořádku. Šríla Prabhupáda vždy říkal, že tygřice nevědomosti je jeden krok za námi. Kdybyste si toho byli pořád vědomí, jen si to představte, že se ohlédnete a pořád je za vámi velký tygr a tečou mu sliny z pusy a olizuje se; budete si myslet, že je všechno v pořádku? Ne, budete rychle utíkat. Měli bychom být stále velice mocně zaměstnaní ve službě Kršnovi. Proto bychom měli následovat příklad Pána Šivy a jeho pokoru. Když je někdo pokorný, tak si nikdy nemyslí, že je všechno v pořádku. Vždycky si myslí, že je pokleslý, že je nanic. Jak říkal Sanátana Gósvámí, – lidé mě oslavovali jako velkého *panditu* a učence, ale já jsem takový hlupák, že ani nevím, kdo jsem. Můžete studovat pokoru Gósvámích. To je neuvěřitelné. Jsou to osobní společníci Čaitanyi Maháprabhua. Pán Čaitanya jim řekl, – vy jste moji speciální žáci a tak mám pro vás takovou velkou práci. Oni byli i přesto tak pokorní a padli k Jeho lotosovým nohám a

On jim musel říci, – nebuďte tak pokorní, vy Mi lámete srdce! Šríla Prabhupáda říkal, že těchto šest Gósvámích jsou ochránci Hnutí pro vědomí Kršny. Prabhupáda říkal, že celé Hnutí vědomí Kršny funguje pod autoritou Rúpy Gósvámího.

*śrī-caitanya-mano-bhīṣṭam
sthāpitam yena bhū-tale
svayaṁ rūpaḥ kadā mahyaṁ
dadāti sva-padāntikam*

Proto nám Prabhupáda dal tuto modlitbu, kde prosíme Rúpu Gósvámího, abychom se mohli zapojit do tohoto hnutí, protože to je možné jedině jeho milostí. To znamená, že se modlíme o jeho úroveň pokory. A když je někdo takto pokorný, tak nikdy nebude samolibý. Potom nemůže sklouznout z transcendentálního dobra do hmotného dobra a podléhat znovu vlnám hmotných kvalit – myšlení, cítění a chtění, které přesouvají hlouběji do nevědomosti.

Mnohokrát vám děkují za pozornost, kterou jste věnovali tomuto pokusu vysvětlit Šrímad-Bhágavatam.

Haré Kršna.
Šríla Prabhupáda kí jaya.